

Katja Tallqvist

MAAZ

Maa 2

Jonnelle, Jeminalle ja äidille

Katja Tallqvist

Maa 2

© 2017 Tallqvist, Katja

*Kuvitus: **Katja, Tallqvist***

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-905-4

Helteinen päivä oli illan lähestyessä jo muuttumassa siedettäväksi. Mark istui kuistilla ja joi vielä lasillisen jäisistä marjoista murskattua juomaa. Annie oli lisännyt siihen vastapuristettua limemehua, sekä hieman terästänyt sitä. Kolme päivää Mark oli korjannut ystävänsä Henryn ja tämän avopuolison Annien pihavaloja sekä tarkistanut, että kaikki valot toimivat moitteettomasti. Ne syttyivät automaattisesti aina kymmeneltä, puoli tuntia ennen pimeän tuloa, ja sammuiivat aamulla heti auringonnousun jälkeen. Nyt ne toimivat erinomaisesti valaisten suurimman osan pihaa miltei kauttaaltaan. ”Etkö jäisi vielä yhdeksi yöksi?” Annie kysyi, joka oli tullut kuistille kuin hiipien. Hän oli iältään yli kuudenkymmenen, hyvin hoikka ja yhä kaunis. Hänestä tuli mieleen satujen pienet keijukaiset.

”Kiitos jäisin oikein mielelläni ja joisin vaikka kuinka tätä taivaallista juomaa läpi yön kanssasi, mutta minun on oltava huomenna Pettersonien pihavalojen kimpussa”, Mark sanoi ja iski silmää Annielle.

”Kello on jo yhdeksän, ja kohta tulee pimeää”, Henry sanoi kiskaistessaan saappaita jalkaan.

”Jäisit nyt, lähdet sitten aamulla heti auringonnousun aikaan”, Annie sanoi samalla katsoen Henryn perään, joka asteli alas kuistin portaita.

Mark naurahti, otti vielä viimeisen suuren kulauksen lasistaan ja pyyhkäisi suunsa kädenselkään.

”Valitettavasti joudun kieltäytymään houkuttelevasta tarjouksestasi. Tästähän on vain tunnin ajomatka kaupunkiin, ehdin hyvin ennen pimeää. Usko tai älä, kaipaam jo kaupunkiin omaan pieneen majaan.”

Samassa Henry huudahti kauempana ja osoitti samalla taivaalle. ”Pidähän kiirettä veikkoseni jos haluat ajella valoisaan aikaan. Näyttää siltä, että on tulossa myräkki. Meinaan jos katselee noita lähestyviä pilviä.”

Kaukana tosiaan oli mustanpuhuvia pilviä. Vesisateitahan tässä pitkän kuumen jakson aikana oli hartaasti jo odoteltu. Aurinko laskisi noin puolentoista tunnin päästä, mutta jos pilvet tulisivat tännepäin, saattaisi tulla pimeää jo pianikin. Oli siis aika pakata loput tavarat autoon ja lähteä ajamaan kotiin.

Mark heitti viimeisen laukkunsa auton takakonttiin ja sulki luukun. Henry ja Annie tulivat vielä hyvästelemään toivottaen Markille hyvää ja ennen kaikkea turvallista kotimatkaa.

”Soittelen, kun olen päässyt takaisin ihmisten ilmoille, ja koettakaahan tekin päästä täältä maalta edes joskus kaupunkiin.”

”Ei se taida olla meitä varten”, Henry sanoi.

”Kyllä me tullaan oikein mielellämme”, Annie sanoi ja otti Henryä kädestä kiinni. Hetken oli aivan hiljaista, kun Mark, Henry ja Annie katsoivat lähestyviä pilviä. Vielä ei ollut mitään muita merkkejä tulevasta sateesta tai myrskystä. Ilma oli aivan tyyni, aurinko paistoi ja vain heinäsiirakkojen valtava sirtys kuului läheiseltä niityltä niin kovaa, että se olisi jäänyt soimaan korviin vielä pitkäksi aikaa, vaikka niitylle olisi laskeutunut täysi hiljaisuus.

Mark ajoi kuoppaista hiekkatietä pitkin. Kaupunkiin olisi vajaa tunnin matka ajettavana, jos ajaisi liikennesääntöjen mukaisesti. Tosin nyt kun näytti siltä, että sade oli tulossa, voisi ajaa reippaammin.

Alko hieman hämärtää eikä auringonvaloa juuri pilkistänyt pilvien raoista. Mark laittoi musiikin soimaan ja lauloi tuttujen sävelmien mukana. Ei Markille ollut laulunlahjoja suotu, mutta hänestä oli mukavaa, jopa viihdyttävää lauleskella ajaessa. Mark ajoi hieman liian kovaa kuoppaisella tiellä, ja auton pohja osui kiviseen maahan. Hän hiljensi automaattisesti vauhtia kuullessaan pohjan ikävän raapaisun ja kirosi mielessään. Mark rakasti autoja, kaikkia autojaan, mutta erityisesti tätä, joka oli Ford Mustang 2010 GT. Todennäköisesti vaurio oli pieni. Mark jatkoi matkaa pysähtymättä, mutta sammutti DVD-soittimen, lakkasi laulamasta ja kuunteli tarkkaavaisesti autostaan lähteviä ääniä. Hän oli niin keskittynyt, että ajoi suoraan puuta päin. Nyt Mark kirosi vielä enemmän ja nousi autosta. Saakeli, vasemman puoleinen ajovalo oli rikkoutunut ja maassa oli kasa lasinsiruja. Autossa paloi enää yksi ajovalo. Onneksi mutkan kohdalla ei ollut ojaa joten hän sai autonsa peruutettua takaisin tielle. Kun hän oli ajanut muutaman sata metriä, hiekkatie vihdoinkin vaihtui asfaltiksi. Mark puristi käden nyrkkiin, sadatteli auton kolhuja, ja laittoi musiikin soimaan, nyt paljon lujemmalle. Enää Mark ei laulanut.

Ensimmäiset sadepisarat osuivat tuulilasiin ja hämärsi jo. Mark napsautti sisätilaan valot. Ne eivät olleet niin kirkkaat, että olisivat haitanneet vastaantulijoiden ajoa, mutta ne pitivät auton valoisaana. Ledejä oli lattiassa ja auton kyljissä. Kattovalaisin oli huomattavasti kirkkaampi, mutta sitä ei ajon

aikana ollut tarpeen käyttää. Mark oli ajanut yli puolet matkasta, kun hän huomasi, että kello oli jo kymmenen. Markilla oli mennyt aikaa ulosajoon ja hänen oli täytynyt vielä pysähtyä, koska Annien juomat pakottivat virtsarakkoa. Ensimmäiselle huoltoasemalle olisi enää viisitoista minuuttia, jonne hän voisi pysähtyä tarkistamaan, voisiko vaihtaa uuden ajolampun rikkoutuneen tilalle. Tällaisen pimeyden ja sateen keskellä häntä ei yhtään huvittanut ajaa tai ylipäätään olla liikkeellä liian vähäisillä valoilla. Auton valot himmenivät, ja Mark täräytti kädellään kojelautaan, jolloin valot taas kirkastuivat. Hetken päästä sisävalot sammuiivat kokonaan, mutta palasivat takaisin parin sekunnin päästä. Mitä ihmettä valot oikein temppuילוivat, Mark hämmästeli. Huoltoasemalla hän voisi hoitaa senkin asian. Hikipisarat alkoivat puskea otsalle ja ensimmäiset valuivat kohti silmänurkkia. Tuulilasinpyyhki-jät viuhahtelivat nopeaan tahtiin, ja vettä tuli kaatamalla. Liikenteessä ei ollut juuri vastaantulijoita, ehkä pari autoa, mutta kuka hullu olisi lähtenyt liikkeelle tällaisella ilmalla. Tietysti olisi voinut jäädä ystävien luokse yöksi ja lähteä aamulla, mutta hänellä oli kiire kotiin, vaikkei siellä ollutkaan kukaan häntä odottamassa. Tosin siellä olivat hänen rakkaat lemmikkinsä, jotka olivat hänelle autojen lisäksi kaikki kaikessa. Hän kasvatti rapuja ja osan niistä hän käytti omaksi ravinnokseen, mutta hänellä oli kaksi aivan erityisen suurta ja rakasta rapua, joita hän ei ikimailmassa söisi.

Huoltoaseman himmeä valo pilkotti pimeyden ja sateen lomasta. Auton sisävalot olivat jatkuvasti reistailleet, se kävi jo hermoille. Mark oli niin innoissaan päästessään huoltoasemalle, ettei aluksi tajunnut, miten pimeä piha-alue olikaan. Vasta pysähdytyttyään parkkipaikalle hän huomasi sen: ei valo-

ja pihalla. Omituista, hän ajatteli ja sammutti moottorin. Sade oli hellittänyt hetkeksi. Mark juoksi huoltoasemalle ja rykäisi ovea. Se ei auennut. Ovessa oli iso munalukko ja lappu, jossa luki: Liike suljetaan tänään kello 21.00. Ilmoituksesta huolimatta Mark rynnkytti ovea ja huusi: ”Avatkaa!” Hän yritti katsoa näkyisikö sisällä liikettä, mutta himmeässä valossa ei näkynyt mitään. Kaikki olivat lähteneet pois. Hän raahusti kohti autoaan ja ihmetteli, miksi oli jättänyt sen niin kauas. Miksei hän ollut ajanut tähän lähelle, kun ei täällä ollut muitakaan autoja? Vielä järisyttävämpää oli se, että auto oli keskellä pimeyttä. Se puistatti häntä. Samassa välähti salama, joka valaisi koko alueen. Heti perään jyrähti niin kova ukkonen, että Mark kiljaisi. Hän hätkähti omaa huutoansa ja katsoi varmuuden vuoksi vielä ympärilleen. Oliko kukaan kuulut hänen pelästynyttä kiljaisuaan? Oikeastaan se enemmänkin nolotti, mutta kukaan ei ollut kuullut eikä nähnyt häntä, tai ainakin niin hän oletti. Heti ukkosenjyrinän jälkeen alkoi sataa kaatamalla ja Mark säntäsi autolleen paukauttaen oven kiinni perässään. Istuessaan läpimärkänä hän jäi hetkeksi miettimään, oliko ovi ollut auki? Eikö hän ollut lähtiessään lukinnut sitä? Mark käynnisti auton ja lähti liikkeelle. Sisävalot olivat lakanneet toimimasta nyt kokonaan, samoin kattovalo. Mittarivalot toimivat ja onneksi myös se yksi ehjä ajovalo. Huoltoasemalta olisi enää noin viidentoista minuutin ajomatka kotiin ja ensimmäiset talot näkyisivät pian puiden takaa. Ukkonen jyrisi yhä, ja vettä satoi jälleen kaatamalla ja pisarat ropisivat kovaa tuulilasiin. Yhtäkkiä katuvalot sammuivat ja ulkona oli aivan pimeää. Kaiketi ukkosmyrsky oli kaatanut puita ja osa sähköistä oli nyt poissa. Auton yksi valo oli sen verran tehokas, että matka sujuisi hyvin sen varassa

pimeässäkin. Mark muisti, että hänellä oli hansikaslokerossa taskulamppu. Hän avasi luukun ja hapuili lamppua sormillaan. Hän löysi etsimänsä ja oli vetämäisillään sitä ulos. Ukkonen jyrähti niin kuin pommi olisi iskeytynyt maahan. Samalla hetkellä salama iski, Mark vilkaisi taustapeiliin. Takapenkillä istui punasilmäinen pelle. Sen punaiset, kiharaiset hiukset näyttivät hetken siltä, kuin ne olisivat olleet tulessa. Pelle katsoi häntä suoraan silmiin peilin kautta ja virnisti. Siinä samassa taskulamppu putosi, ja auto rymisteli kovalla vauhdilla metsään katkoen pensaita. Lopulta se osui suureen puuhun. Konepellin alta kiemurteli savua sateisessa metsässä. Nyt ei enää toinenkaan ajovaloista palanut.

Kuin ihmeen kaupalla Mark selvisi ulosajosta ja irrotti salamannopeasti turvavyönsä, avasi oven ja pyrki ulos penkin ja turvavyönsyn välistä. Rintaa vihlaisti rajusti. Luultavasti turvavyönsyn isku oli murtanut kylkiluita. Mark lähti kompuroimaan pimeään maastoon. Hänen sydämensä hakkasi voimakkaasti. Se muistutti rumpujen lyöntejä, joiden nopea pauke kaikui hänen korvissaan, syvällä pään sisällä. Tuntui, että sydän voisi työntyä rinnasta hetkenä minä hyvänsä. Hän juoksi ja kompuroi metsässä. Jokainen hengenvetäisy sattui keuhkoihin kuin veitsenisku. Mark kompastui puun juurakoon ja kaatui maahan. Hän yritti nousta, mutta jalat pettivät ja hän kieri rinnettä alas. Pysähdyttyään hän pyörähti istumaan. Oli pilkkopimeää. Hän tärisi. Ei ääntäkään. Ja sitten hän näki sen, mitä ei olisi halunnut nähdä: pimeässä loistavat punaiset silmät. Mark jähmettyi. Hän yritti huutaa, mutta ääntäkään ei lähtenyt. Pelle käveli hitaasti kuin tietäen, ettei Mark enää nousisi. Pellen valkoinen naama lähestyi ja suorastaan hohti metsän pimeydessä. Pelle hymyili, väläytti terävät

"Pelkäätkö ylipäättään mitään?"

"Pelkään, pellejä."

Jannista Maa 2:ssa kaikki näyttää samalta kuin Maassa. Pelottava totuus paljastuu, kun aurinko laskee ja pimeässä vaeltavat otukset lähtevät liikkeelle. Karneat tontut ja pellet väijyvät hämärässä, ja saasteiset lammet kuhisevat ihmislihaa rakastavia kilpikonna.

Maa 2:ssa on vain yksi sääntö: Pysy valossa, jos haluat säilyä hengissä, sillä pimeissä nurkissa odottavat ahnaat otukset. Janni yrittää sopeutua uuteen elämäänsä, mutta miten käy, kun Janni lopulta kohtaa suurimman pelkonsa?

